

tha thiết của anh. May em còn sống, chứ nếu em chết...

— Em sẵn sàng chết cho anh sống...

— Nói gở làm gì hả em... Em chết thì anh cũng chết. Chúng mình không thể chết được đâu, trừ phi...

— Trừ phi chúng mình gặp tai nạn.

Huệ Lan vừa nói vừa cười. Tiếng cười hồn nhiên của nàng lại làm Lê Tùng rợn tóc gáy. Chàng ngồi sát bên nàng :

— Thôi, em đừng anh lái cho. Ở Sài Gòn, em nổi tiếng lái xe tồi nhất Sở. Anh không muốn chúng mình bị trục trặc vào phút chót.

— Sài Gòn xe cộ như mắc cửi, em lái kém là chuyện dĩ nhiên. Không lẽ ở đây, đường sá thẳng băng lại vắng tanh, em lại đâm vào gốc cây. Ồ, nếu gặp tai nạn cũng chẳng sao... miễn hồ chúng mình cùng chết với nhau là được.

— Anh không thích em nhắc tới toàn chuyện gở. Một lần nữa, anh nói lại là không muốn chết. Dầu sao anh còn món nợ phải trả với ông Hoàng. Anh chấp nhận mọi sự hy sinh, nhưng không bằng lòng cho họ hy sinh luôn cả em.

— Em đang sống nhăn ra đây. Làm gì có chuyện hy sinh như anh có thành kiến.

— Anh chưa thể giải thích cho em hiểu được. Về Sài Gòn, em sẽ thấy rõ sự thật. Sự thật vô cùng phũ phàng... em ạ.

— Dĩ nhiên. Trong đời, ít khi sự thật lại không phũ phàng.

Lê Tùng toan phản đối, song lại nín lặng. Trước mặt, hỏa châu sáng rực một góc trời. Phi cơ thả trái sáng xuống ngoài ô Hà Đông. Bên trái, đạn súng phòng không xẹt ngang dọc trên trời, kết thành một mạng nhện khổng lồ bằng lân tinh.

Huệ Lan thở phào :

— Đến nơi rồi.

Nàng hăm thẳng, cho chạy chậm lại, rồi rẽ vào con đường đất. Lê Tùng dựa vào vai nàng :

— Ai đến thả em ra ?

Nàng nhún vai :

— Phan Thiện.

— Hẳn nói gì với em ?

— Không. Hẳn chỉ nghiêng đầu chào rồi mở cửa sà lim ra hiệu cho em theo hẳn. Em có linh tính lạ lắm, anh ạ. Thấy hẳn, em hiểu liền. Hẳn không nói nên em cũng chẳng buồn hỏi. Khi khu tử hình, em mới hỏi hẳn một câu : Lê Tùng đâu. Hẳn đáp : có ra trước, 10 phút nữa, tôi sẽ thả Lê Tùng. Rồi hẳn chỉ dẫn lộ trình cho em.

— Ừ, em...

Huệ Lan tap mình xuống vô-lăng. Trong giây đồng hồ hoảng hốt, nàng đạp chân mạnh vào ga xăng. Chiếc Simca nhỏ xíu lộng lộn trên con đường gồ ghề và quanh co. Lê Tùng có cảm tưởng như chiếc xe đang tung mình xuống ruộng đầy nước lấp lánh ánh sáng.

Huệ Lan mất tinh thần vì một chiếc phi cơ óng ánh bạc vừa bay vụt qua, thấp hơn bụi tre. Vội vàng, Lê Tùng xoay chân hăm thẳng. Xe hơi từ từ bớt tốc độ. Giọng Huệ Lan còn run rẩy :

— Hừ vía. Em cứ tưởng phi cơ bắn chúng mình.

Lê Tùng cười giọng :

— Em làm rồi. Phi cơ bay thấp để tránh radar. Có lẽ hoa tiêu đang dùng viên kính hồng ngoại tuyến để tìm xe hơi. Phan Thiện dặn cách liên lạc với phi cơ ra sao ?

— Đến nơi em sẽ đậu xe mở máy vô tuyến, riêng trong xe để liên lạc với phi cơ. Phan Thiện đã dặn em những mật ngữ và mật hiệu cần thiết.

Nhìn đồng hồ táp lò, Huệ Lan tiếp :

— Trong vòng 10 phút nữa, phi cơ của Sở sẽ bay trên bãi đất trống này. Anh ơi, ngày mai chúng mình đã có mặt ở Sài Gòn. Em không ngờ... Rạp Rex đang chiếu một phim thật hay lắm, anh ạ. Một phim màu của nữ tài tử Marilyn Monroe.

Nghe Huệ Lan nói, đột nhiên Lê Tùng cảm thấy trái tim đau nhói như bị đâm mũi dùi. Marilyn Monroe đã quyền sinh vì cuộc đời đen bạc...

Trong bóng tối mờ mờ, chàng liếc nhìn người bạn đồng hành. Huệ Lan dịu dàng, xinh xắn hơn bao giờ hết. Chàng muốn ôm nàng vào lòng, song lại rụt rè. Một niềm lo sợ vô biên tràn ngập lòng nàng.

Àm, âm... tacata... tacata...

Hai chiếc phi cơ đen sì từ hướng đông tới, bay là là thành hình vòng tròn trên đầu hai người. Huệ Lan mở luồng sóng liên lạc. Tiếng xè xè vắng ra rồi tiếng nói rõ mồn một của phi công :

— Aló, aló. Cần phải gọi Hòn gay... Cần phải gọi Hòn gay...

Mặt hơi tái, Huệ Lan đáp :

— Aló, aló, Hòn gay đang nghe, Hòn gay đang nghe... Vĩnh yên được mùa lúa... xin hết.

— Cảm ơn Hòn gay... Nam định đang gặp bão.

— Chúng tôi chờ trong xe hơi. Yêu cầu cho biết chỉ thị.

— Ba phút nữa, phi cơ sẽ đáp xuống. Bọn nhớ phương pháp làm hiệu cho chúng tôi chưa ?

— Nhớ

Điện đàm ngưng bật.

Huệ Lan mở cửa nhảy xuống. Lê Tùng đang vươn vai, thở hít không khí trong lành của miền quê thì bỗng nghe tiếng kêu «trời ơi» của Huệ Lan.

Chàng vội vàng chạy lại. Nàng bước hụt chân, ngã xuống cái hồ đầy nước. Hoảng hốt, Lê Tùng nắm chân nàng đang chơi voi trên miệng hồ, giật lại.

Trên nền trời láng mượt, mảnh trăng lưỡi liềm vừa ra khỏi đám mây đen kịt. Quang cảnh hoàn toàn quanh quẽ. Tuy phi cơ bay rầm trời, Lê Tùng lại có cảm tưởng là từ phía yên lặng. Chàng chỉ nghe tiếng đập của tim chàng, và tiếng rên cất quãng của Huệ Lan.

Nàng nằm dài trên nệm cỏ ướt, giọng yếu ớt :

— Anh ơi !

Lê Tùng quỳ xuống :

— Em không sao chứ ?

— Khô quá dưới hồ toàn chông nhọn. Em bị...

Khi ấy Lê Tùng mới thấy mặt nàng, vai nàng đầy máu. Chàng luống cuống cởi sơ mi để lau cho nàng. Tuy thường ngày bình tĩnh, chàng vẫn run lẩy bẩy quên mở nút nên mãi vẫn chưa cởi được áo.

Huệ Lan lại gọi :

— Anh ơi, phi cơ đang đáp xuống, anh vặn đèn xe báo hiệu đi.

Lê Tùng ngàng đầu lên :

— Ủ, đề anh xem vết thương của em ra sao đã. Chắc em không hề gì đâu. Lên phi cơ, người ta sẽ băng bó cho em. Về Sài Gòn, em chỉ nằm bệnh viện một tuần là bình phục. Chúng mình sẽ rửa nhau lên Đà Lạt đời gió.

— Anh nói đúng. Mau lên anh, em đã nghe tiếng phi cơ chạm đất rồi..

— Chưa, em ạ. Họ đang bay vòng tròn.

— Ủ, nhi, em quên khuấy. Anh chưa mở đèn ra hiệu thì họ xuống sao được.

Lê Tùng cúi xuống xúc Huệ Lan dậy. Nàng rú lên một tiếng đau đớn. Chàng vội buông nàng ra. Dưới ánh trắng xương, da mặt nàng đỏ lôm. Mắt nàng đã lờ mờ.

— Mở đèn pha chưa anh ?

— Chưa.

— Khổ quá, họ không đợi lâu đâu. Phan Thiện nói là phi cơ chỉ ở trên bãi này 3 phút. Quá 3 phút, họ sẽ bay ra biển.

— Đề anh công em lên lưng.

— Không được. Chân em bắt đầu lạnh rồi.

— Trời ơi, thế ra...

— Vâng, có lẽ em gặp phải chông tằm thuốc độc...Hơi lạnh đang dâng lên bụng.

Lê Tùng nâng chân Huệ Lan lên. Nàng nằm cứng đờ như khúc gỗ. Chàng rú lên :

— Em ráng cử động chân xem.

Huệ Lan lắc đầu.

— Hết rồi, anh ạ. Kia, bụng em bắt đầu lạnh. Em thấy rõ lắm, hơi lạnh cuộn cuộn như nước thủy triều. Nó đang ở ruột non...

— Nói bậy.

— Em biết mà... Năm ngoái, em vào nhà thương Đồn đất để chữa ruột non. Người ta bỏ vào miệng em cái ống cao su nhỏ li ti, luồn quá cuống họng xuống dạ dày... dường như để bơm vào ruột một hơi lạnh đặc biệt. Chắc anh còn nhớ em đau ruột non... hơi lạnh được bơm vào để hàn vết thương lại. Phương pháp điều trị này rất tối tân...em khỏi liền... và ..Xin lỗi anh, em cứ nói chuyện bâng quơ mãi, mất thời giờ...Hồi ấy, hơi lạnh bơm vào đến đâu, em biết đến đấy, cũng như đêm nay...chà... ruột lạnh ghê, còn lạnh hơn là nằm trong thùng nước đá nữa... Lê Tùng ơi, em không có diêm phước được ở lại trên đời với anh. . .

— Không, em bị xúc động nên tưởng tượng đấy thôi. Chỉ một lát là hết lạnh. Đề anh đắp sơ mi cho em. À có lẽ vì trời nhiều sương Mùa này, gần sáng sương lạnh kinh khủng. Chúng mình đang ở miền Bắc..

— Em lạnh đến bao tử rồi..

— Thật không, Huệ Lan ?

Khi ấy Lê Tùng giống như kẻ sát nhân ngoan cố đứng trước vành móng ngựa đại hình. Giết người tất phải trả bằng tội chết, điều ấy bị cáo đã biết. Tuy nhều, hắn cố gắng chối tội. Hắn cố gắng bào chữa với Tòa rằng hắn không giết người. Đến khi chứng cứ được trình bày rành rành, không chối tội được nữa, hắn bèn bám lấy hy vọng vu vợ và vô lý cuối cùng : hy vọng là hắn không bị hành quyết.

Tại nạn xảy ra cho Huệ Lan quá đột ngột nên Lê Tùng không dám tin là sự thật. Giả là sự

thật nữa, chàng cũng không dám tin. Từ một năm nay, chàng đã gặp sự thật phũ phàng. phũ phàng đến nỗi chàng chỉ muốn lánh xa, và chui vào tháp ngà cô độc. Huệ Lan là cuộc đời của chàng. Chàng muốn sống nên chàng không muốn nằng chết.

— Em lạnh đến bao tử rồi...

Dầu không muốn, Lê Tùng vẫn phải đựng dầu với sự thật phũ phàng. Hơi lạnh đã xâm chiếm bao tử nàng. Hơi lạnh này báo hiệu cho sự đột nhập của tử thần. Chàng chờ người một phút, quên cả thân thể đầy máu, và giọng nói yếu ớt gần như thì thào của Huệ Lan nằm sóng soai trên cỏ ướt. Chàng quên cả hai phi cơ đen sidiang lượn xuống tấp dấn, và nhất là ngọn đèn xanh vẫn sáng trong máy vô-tuyến đặc biệt của xe Simca, với tiếng kêu gấp gáp đầy lo ngại của hoa tiêu : *alò, alò, Cầm phá gọi Hòn gay, Cầm phá gọi Hòn gay...*

— Anh ơi, em lạnh đến ngực...Trời, tim em lạnh quá... lạnh quá.. anh nắm tay em đi... anh hôn em đi.. hôn em lần chót đi... anh Lê Tùng yêu quý nhất đời của em...

Lê Tùng vẫn ngồi im như pho tượng. Đường như chàng đã thoát khỏi thực tại, bay vào không gian mù mịt. Tại chàng không còn nghe tiếng nói của loài người nữa, mà chỉ nghe tiếng nói của quá khứ chứa đầy kỷ niệm.

Vi nhiệm vụ, chàng phải đóng trò khổ nhục kế. Tại cầu lạc bộ của Sở, chàng đã quyết tiền rượu và gây sự với nhân viên quản lý. Huệ Lan rút súng can thiệp giúp chàng. Nàng định nín chàng

bị đau thần kinh sau chuỗi thất bại liên miên ở phía bắc vĩ tuyến 17...

Huệ Lan bắt đầu yêu chàng, yêu một cách trọn vẹn.. Rồi nàng bắt gặp một thiếu phụ lạ trong phòng chàng. Rủi dắn bà bệ tha về phòng riêng, cô bạc hoang đang là một phần công tác. Chàng đành nuốt tủi, chịu cho nàng khinh miệt.

Song nàng vẫn không rẽ rúng chàng. Vì nàng có linh tính chàng là người đàn ông quân tử, chàng là người yêu xứng đáng..

—Anh ơi, em đã lú, .. llururữữiii... Vĩnhhh biệttt...anh..

Huệ Lan thở hắt ra rồi ngoẹo đầu sang bên.

Lê Tùng vẫn say sưa với kỷ niệm, không biết người yêu đã thở hơi cuối cùng. Chàng ngỡ ngác nhìn lên nền trời cao, thấp thoáng trăng xuống. Chiếc phi cơ xuất nhập đã bay lên khỏi ngọn tre. Sau nhiều lần liên lạc thất bại, hoa tiêu quyết định bay thêm một vòng nữa, trước khi rút lui.

Một loạt súng cao xạ nổ ầm ầm..Đó là giàn đại bác phòng không đặt ở ngoại ô thị trấn Hà đông.

Tiếng súng inh tai nhức óc lời Lê Tùng xa khỏi giấc mộng. Chàng sức nhớ đến thực tại. Sức nhớ đến phi cơ. Sức nhớ đến Huệ Lan.

Nhưng nàng đã chết.

Hoảng hốt, chàng lay nàng, kêu gọi thất thanh :

— Huệ Lan !

Không nghe nàng trả lời. Lê Tùng cố gắng cố gắng lật mi mắt, và giạt tóc nàng. Nàng vẫn nằm im.

Những giọt mưa rạng đông hòa lẫn sương muối bắt đầu rơi xuống cảnh đồng rộng mênh mông. Lê Tùng òa lên khóc như đứa trẻ, Rồi chàng lão đảo đứng dậy, giọng đau đớn :

— Huệ Lan chết rồi. Chết thật rồi...

Một tia sáng lóe trong óc. Như người điên, chàng quay lại xe hơi. Khẩu súng ru-lô nằm ngoan ngoãn trong học tập-lô. Mắt trợn trừng, chàng nhìn họng súng đen ngòm.

Dựa lưng vào cửa xe, chàng nhìn người yêu nằm co quắp trên đất, rồi từ từ rút nòng súng vào miệng.

Ầm ầm ..tacata ..tacata'...

Những giọt mưa rạng đông hòa lẫn sương muối bắt đầu rơi xuống. Tiếng ồn của súng cao xạ và liên thanh trùm lấp tiếng đoảng khô khan, và bé nhỏ của khẩu súng ru lô.

Lê Tùng ngã vật xuống.

Tuy vậy, chàng chưa chết hẳn. Trong giây đồng hồ cuối cùng, chàng khỏe dội lên, và dường như được chấp cánh, chàng bỏ nhanh lại gần Huệ Lan.

Môi chàng dặt lên môi nàng. Đôi môi của Huệ Lan thường cong lên như nũng nịu và môi mọc. Trước khi chết, Lê Tùng vẫn còn nước mắt. Hai giọt lệ lạnh ngắt rơi xuống môi nàng.

Lê Tùng khóc Huệ Lan. Chàng khóc cho chàng. Chàng khóc cho mối tình đoản mệnh của hai người.

Và có lẽ chàng khóc cả cho cuộc đời điệp bá o chưa đầy bạc hẻo nữa.

NGƯỜI THỨ TAM